

**[N. P. Andreasen.]**

og saadan, at der ogsaa her bliver taget rimeligt Hensyn til de Arbejdsvilkaar, som hersker paa disse Omraader.

Jeg er klar over — og det samme understregede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller meget stærkt —, at Landbrugets Vanskeligheder i de kommende Tider ikke er og ikke kan være løst gennem dette Lovforslag. Det er ganske givet, at der er ingen, der kan se ret vidt ud i Fremtiden, saadan som den tegner sig, og saadan som den kan udvikle sig i Løbet af kortere eller længere Tid. Vi kan komme til at staa over for meget store og vanskelige Problemer; men man maa vel have Lov til at tro, at det, der er indledet her ved disse Forhandlinger, det Grundlag, der er skabt, den Enighed, der er fra alle Sider, kan føres videre i Fremtiden.

Det var, hvad jeg kunde ønske at sige om dette Lovforslag, som jeg paa mit Partis Vegne skal anbefale til en hurtig og velvillig Behandling.

Jeg hører, vi skal have et Udvalg. Jeg vil ønske, at Forhandlingerne i dette Udvalg maa blive korte, for jeg kan ikke indse, at der kan rettes ret meget ved Lovforslaget, som det her foreligger.

Det andet Lovforslag, som gaar ud paa Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 454 af 22. December 1939 om en Smørordning, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale.

**Valdemar Thomsen:** Efter den katastrofale økonomiske Udvikling, der gennem de sidste Uger og Dage har fundet Sted, maa det være klart ikke alene, at ingen kan forblive uberørt af Vanskelighederne, men tillige, at den tilvante Maade at leve Livet paa afgørende maa ændres. Det maa ske saavel for den enkelte som for Samfundet som Helhed. Derfor bliver det Regeringens og Rigsdagens store Opgave at lægge Forholdene saadan til Rette, at Forandringerne, der maa ske, bliver mindst mulig generende for Befolkningen. Heldigvis er det saadan, at Begivenhederne og eventuelle Ubehageligheder i Regelen kan tages med forholdsvis godt Humør, hvis de Mennesker, som det gaar ud over, har Indtryk af, at der er Mening og Plan i de iværksatte Foranstaltninger, og at Byrden fordeles paa en saa rimelig Maade som overhovedet muligt.

Nu skal jeg villigt indrømme, at det ikke er nogen helt let Opgave, vi her staa over for, men netop fordi Opgaven ikke er let og ligetil, gælder det om at faa rigtigt begyndt. Det er mit Indtryk, at vi først

nu for Alvor stilles over for de store Vanskeligheder. Jeg tror ikke, det store Problem, som Lovgivningsmagten er stillet over for, kan løses tilfredsstillende gennem mere eller mindre tilfældige Foranstaltninger, der er uden egentlig Forbindelse med hinanden, Foranstaltninger efter Devisen: Gaar den, saa gaar den, og gaar den ikke, ja, saa gaar den ikke! Lotterispil af den Art maa fra-raades.

Derimod kunde der være Grund til at tilraade, at Befolkningens økonomiske Tilværelse saa vidt gørligt baseres paa et naturligt og solidt Grundlag, at man, om jeg saa maa sige, vælger noget fast at gaa ud fra. Nu kan der vanskeligt være nogen Uenighed om, at det er Landbrugets Indtjeningsmuligheder, der ogsaa i Fremtiden bliver afgørende for hele Befolkningens Levestandard, og derfor skulde det ogsaa ligge temmeligt klart, at det faste Punkt i Samfundets økonomiske Tilværelse maa blive det producerende og eksporterende Landbrug. Det er Landbruget, sagde det ærede Medlem Hr. Brorsen, der er Samfundets Fundament, og hvis Fundamentet revner, falder Huset. Jeg forstaar blot ikke, at en praktisk Landmand som det ærede Medlem kan mene, at det foreliggende Lovforslag kan bringe Fundamentet i Orden. Det erkendes fra alle Sider, at det er Landbruget, der er Fundamentet. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var inde paa den Tanke, idet han sagde: Landbruget er afgørende for hele Landets Økonomi.

En Forudsætning for, at Landbruget, Landets Hovederhverv, kan virke og arbejde, er imidlertid, at det har taalelige Forhold at arbejde under — gode kan de, som Situationen har udviklet sig, ikke blive, dertil er Tiden forpasset. Men det mindste, der kan være Tale om, maa være et rimeligt Eksistensgrundlag. Hvis dette Grundlag yderligere kommer i Skred, saa vil Situationen ret omgaaende blive faretruende for hele Befolkningen, og saa vil det maaske vise sig, at de økonomiske Ulykker, selv om de kan være slemme, ikke var det værste. Vort Land staa efter alt at dømmes nu i en Skæbnetime, uendelig meget er afhængigt af, at der ikke gribes fejl. Derfor maa jeg tilraade, at man som det faste Udgangspunkt — og dette skal da være min Henstilling til det Udvalg, som der nu er udtalt Ønske om bliver nedsat — vælger at sikre Landbruget et taaleligt Eksistensgrundlag.

Forudsat at man gav Tilslutning til denne Tanke, og at det blev det, man gik